

πτωμα τοῦ μικροφιλοτίμου καὶ τοῦτο, ὅτι ἦν ἱκανὸς ποιῆσαι μνήμα τελευτήσαντος κυναρίου καὶ ἀνεγείραι στυλίδιον καὶ ἐπιγράψαι ἐπ' αὐτοῦ «ὁ καλὸς Μελιτάσιος.» Καὶ ἀναφέρεται τῷ ὄντι Πολιάρχος τις Ἀθηναῖος, τοσοῦτον τρυφῶν, ὥστε ἐποιεῖτο δημοσίᾳ τὴν ἐκφορὰν τῶν ἀποθανόντων κυνῶν καί, προσκαλῶν τοὺς φίλους εἰς αὐτὴν, ἀνήγειρεν αὐτοῖς ἐπιταφίους στήλας καὶ ἐνεκόλαπτεν ἐπ' αὐτῶν ἐπιτύμβια. Πολλάκις κύνες ἠγοράζοντο ἀντὶ ὑπερόγκων τιμῶν. Οὕτως δ' Ἀλκιβιάδης ἠγόρασεν ἀντὶ ἐβδομηκοντα μῶν κύνᾳ θαυμαστὸν τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος, οὗ ὅμως ἀπέκοψε τὴν πάγκαλον οὐράν, ἵνα παράσχη ὕλην λόγων τοῖς κερηνοῖσι Ἀθηναίοις. Ἄλλὰ κατ' ἐξοχὴν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι κύνες πρὸς τὸ κυνήγιον τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον εἰς τὸ κυνήγιον τοῦ λαγοῦ π. χ. οὐδ' εἶχον ἄλλον τρόπον θήρας ἐκτὸς τῶν κυνῶν, ὡς μὴ μεταχειριζόμενοι ὄπλον τι κατ' αὐτῶν. Πρὸς τὸ κυνήγιον ἐξετιμῶντο τὰ μέγιστα αἰ λακωνικαὶ ἀλωπεκίδες κύνες, ὀνομασθεῖσαι διὰ τοῦ τελευταίου ὀνόματος, διότι ἐλέγετο ὅτι τὸ ἀρχαῖον προῆλθεν ἐκ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων ἕως δὲ ἐκ τούτου τοῦ λακωνικοῦ εἶδους τῶν κυνῶν προῆλθε καὶ ἡ ὀνομασία τῶν παρ' ἡμῖν λακωνικῶν.

Εἰ καὶ αἱ λάκκαιαι θήλειαι κύνες ἦσαν εὐφύεστεραι τῶν ἀρρένων κυνῶν, οἱ φιλόθηροι ἐφύλαττον καὶ ἐξεπαίδευον μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας ἐξ ἑκατέρου τοῦ φύλου, καὶ ἐφρόντιζον πολὺ περὶ τῆς διατηρήσεως καὶ καθαρότητος τοῦ εὐγενοῦς εἶδους, προσπαθοῦντες ὅπως αἱ γενναῖαι κύνες τεκνοποιῶνται οὐχὶ μόνον ἐξ ἐπίσης γενναίων κυνῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἀρίστων καὶ νεωτάτων ἐν τούτοις, ἐνίοτε δὲ καὶ μιγνύοντες τὰ διάφορα εἶδη αὐτῶν.

X. B.

Οἱ ἐπόμενοι στίχοι ἀπεσπάθησαν ἐκ τῶν «Ἀρχαίων», ποιήματος ἀνωτέρως δημοσιευθέντος ἐν τῇ «Εὐνομίᾳ», ἐν ἔτει 1864. Μετάφρασιν ἔμμετρον τοῦ ὠραίου τούτου ποιήματος κατεχώρισαν ὁ σοφὸς Γερμανὸς Ἐλλισεν ἐν τῷ περιοδικῷ Magazin für die literatur des Auslandes.

Σ. τ. Δ.

ΛΗΘΕΙΑΙ

Διχόνοια ὅπου τὸ βλέμμα φέρεται,
Πόλις πρὸς πόλιν, κ' ἐν πρὸς ἄλλο κόμμα,
Κ' ἐντὸς αὐτῶν τῶν πατριῶν ἀκόμα,
Ἐγωῖσμός τοὺς διαιρεῖ καὶ ἔρις.
Τίς ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ ἐσκέφθη,
Τὸ ἴδιον συμφέρον λησμονήσας;
Τίς πέραν τοῦ παρόντος ἀτεινέας,
Μεγάλην τὴν Ἑλλάδα ὠνειρεύθη;
Ἢ σκέψης καὶ τὸ ὄνειρον ἐκάστου
Οὐχὶ πῶς τὰ κοινὰ νὰ ὠφελήσῃ,
Ἄλλὰ πῶς τ' ὄνομά του ν' ἀντηχήσῃ,
Ἢ πῶς ν' ἀδύχησῃ τὰς ἀπολαύσας του.
Αὐτὸς τὸ πᾶν, τὰ πάντα δι' ἑκείνον,
Γνώμων αὐτοῦ τὰ ἴδια του ἔχνη,
Ἑλλάς τῆς γενετῆς του ἢ πολίτῃν,
Καὶ μέγιστος αὐτὸς ἐκ τῶν Ἑλλήνων!
Τίς ποτ' ἐδέχθη νὰ παραχωρήσῃ
Εἰς τὸν καλλίτερόν του θέσιν πρῶτου;

Ἢ τίς συγκατετέθη τὸ ἐγὼ του
Εἰς τῆς πατρίδος τὸν βωμὸν νὰ θύσῃ;
Ἐπεροφία καὶ δοξομανία,
Ἄσέβεια, κουφότης, φλυαρία,
Ἐγωῖσμός καὶ ἀρχολιπαρία,
Καὶ σπάνις ἔργων, λόγων ἀφρονία,
Τοιαύτη ἢ Ἑλλάς. Καὶ μὴ νομίσης,
Ὅτι τὴν ἱστορῶ ἀνακρονίζων.
Δὲν ἤλλαξ' ὁ στενὸς αὐτῆς ὄριζων,
Δὲν μετεβλήθ' ἢ τῶν Ἑλλήνων φύσις.

Πλὴν διὰ τί τοσοῦτον ἐξυμνεῖται
Καὶ ἐκθειάζεται ἡ Ἑλλάς; διότι
Εἰς τοῦ ὄριζοντος αὐτῆς τὰ σκότη
Λαμπροὶ τινες διέλαμψαν κομήται.

Αὐτοὺς ὀνομαῖς οἱ τῶν αἰώνων ψάλλται,
Αὐτῶν τὸ φῶς λαμπρύνει τὴν πατρίδα,
Καὶ ὑφ' ἐνὸς τὴν σκέπην Λεωνίδα
Καλύπτονται τοσοῦτοι Ἐπιάλλται.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἐναλυτικαὶ τινες μέθοδοι ἐφαρμοζόμεναι ἐν ταῖς τέχναις καὶ τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ.

Περὶ ἀνιχνεύσεως τῆς ἐν τοῖς ἐρυθροῖς οἴνοις νοθεύσεως τῆς χρωστικῆς οὐσίας. Παρασκευάζομεν ταινίας χάρτου δοκιμαστηρίου, ἐμβαπτιζόντες ἐπιμήκη τεμάχια χάρτου εἰς διάλυσιν ὄξικου μολύβδου καὶ ξηραίνοντες αὐτά. Θέλοντες νὰ δοκιμάσωμεν ἂν ὁ ἐρυθρὸς οἶνος ἐνέχη ξένην χρωστικὴν οὐσίαν, βαπτιζόμεν τὰς τοιαύτας ταινίας εἰς αὐτὸν, ὅτε ἂν μὲν ὁ οἶνος ἦτο γνήσιος οὐδὲ ὅπως χρώννυται ὁ χάρτης, ἂν δὲ ἐχρώσθη δι' ἄλλης οὐσίας γίνεται κυανοῦς ἐν τῷ ἰοχρόῳ. Τὴν αὐτὴν τοῦ χρώματος ἀλλοίωσιν παρατηροῦμεν ἐμβαπτιζόντες τεμάχιον κιμωλίας εἰς τὸν ὑπὸ ἐξέτασιν οἶνον.

Ἐναγνωρίζεται δὲ προχείρως τὸ εἶδος τῆς προσθέτου χρωστικῆς οὐσίας ὡς ἐξῆς· ὁ ἐξετασθεὶς οἶνος τίθεται εἰς στενὴν φιάλην ἢ δοκιμαστήριον σαληνίσκον καὶ ἀναμιγνύεται μετὰ $\frac{1}{4}$ τοῦ ὄγκου αὐτοῦ αἰθέρος μετ' ὀλίγον ὁ αἰθὴρ ἀνέρχεται πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ οἴνου σχηματίζων στιβάδα τινὰ ἐπ' αὐτοῦ. Ἐάν μὲν ὁ αἰθὴρ ἐγένετο κίτρινος, προσλαμβάνει δὲ τῇ προσθήκῃ σταγόνων ἀμμωνίας ζωηρῶς ἐρυθρὰν χροιάν, τότε ὁ οἶνος περιέχει καμπεχιανὸν ἐρυθροῦξυλον· ἂν δὲ ἐγένετο ἐρυθρὸς ἢ ἰόχρους καὶ διατηρῇ τὸν χρωματισμὸν τοῦτον καὶ μετὰ τὴν τῆς ἀμμωνίας προσθήκην, ὁ οἶνος περιέχει ἐρυθρόδανον (ἐκ τοῦ ριζαρίου). Ἐάν δὲ τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τοῦ αἰθέρος ἐξαφανισθῇ χωρὶς νὰ μεταβληθῇ εἰς ἰόχρουν, οὐδεμίαν ἄλλην ἐκτὸς τῆς φυσικῆς χρωστικῆς οὐσίας τοῦ οἴνου ἐμπεριέχεται, ὅτε ὅμως ἡ ὑπὸ τὸν αἰθῆρα στιβαζομένη ἀμμωνία ἀποκτᾷ τὴν χροιάν τοῦ οἴνου· ἂν δὲ τέλος, ὁ μὲν αἰθὴρ λευκαίνεται, ἡ δὲ ἀμμωνία ὡσπύτως δὲν χρώννυται, ὑποπτευόμεθα τὴν παρυσίαν φουζίνης.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Σελ. 448, σὴλ. 6', εἰχ. 29 ἀντὶ ποιητῶν ἀν. πολιτικῶν.